

அம்மா திரும்பத் திரும்ப பலதடவகைகள் தொலைபேசியில் என்னை அழைத்து விட்டா. ஓவ்வொரு முறை கதைக்கும் போதும் பத்துத் தடவகைகளுக்கு மலோக 'எப்பவடா வருவாய்?' என்று கேட்டு விட்டா.

போனமாசம்தான் போயிட்டு வந்தனான். எப்போதும் இப்படித்தான். ஒன்றரை மணித்தியால ஓட்டம். போய் சில மணிநேரங்கள் நின்று வருவனே. திரும்பிய அடுத்த நாளே தொலைபேசி கிணுகிணுகும். 'எப்பவடா வருவாய்?' என்றுதான் கதைக்கத் தொடங்குவா.

உணவக வலை. கிழமையில் ஒரு நாள்தான் விடுப்பு. அந்த ஒரு நாளும் அம்மாவிடம் வளிக்கிட்டால் வீட்டில் பிரச்சனை. மனுசி மஞ்சையைத் துக்கி வசைச்சுக் கொண்டிருப்பாள்.

போகப்போறனே என்றதும், அவள் செய்கைகள் எல்லாம் மாறிவிடும். ததே தண்ணியை மசேயில் டொங் என்று வபைப்பாள். கதவசை சாத்தும் போது ஒரு வித வகேத்துடன் சாத்தி பெருமொலி எழுப்புவாள். குசினிக் குள் பாத் திரங்களை உடகைகாத குறையாய் உருட்டுவாள்.

„உனக்கென்ன, உன்னை அம்மாவை யேர்மனியிலை கட்டிக் கொண்டு வந்து வசைச்சுக் கொண்டாடிக் கொண்டிரு“ என்பாள். பார்வையால் எரிச்சலதைத் தெளிப்பாள்.

அவளது அம்மா ஊரில். லபெரா கார்ட்டை வணைடி வணைடி கிட்டத்தட்ட ஓவ்வொரு நாளும் கதைப்பாள்.

எனது அம்மாவை நேரே கண்டால் „மாமி, மாமி“ என்று குழுவாள். சிரித்துச் சிரித்துக் கதைப்பாள். அன்போடு வினவுவாள். அக்கறையாகக் கவனிப்பாள். எனது அக்கறை அம்மாமீது என்றால்தான் அவளுக்குப் பிடிக் காது. வடிப்பாள்.

அம்மா தங்கசைசியோடூதான் இருந்தவ. தங்கசைசி வீட்டு கொஞ்சம் கிட்டத்தான். அங்கென்றால் அடிக் கடி போகக் கட்டியதாக இருந்தது. தங்கசைசி திடீரென்று ஆறு மாத விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு, மகளுக்கு ஏதோ படிப்பு என்று இந் தியாவாக்குப் போய் விட்டாள். அம்மாவைக் கொண்டு போய் தன்னை மகன் வீட்டிலை விட்டிட்டாள். „லிபற் இல்லாத எனது வீட்டில் அம்மாவால் படி ஏற ஏலாது“ என்று அவளே எல்லாம் தீர்மானித்தும் விட்டாள்.

அம்மா தள்ளி இருக்கும் போதே இப்படி வடிக் கும் எனது மனைவி, வீட்டுக்கே கட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டால் என்ன சந்தம் ஆடுவாளோ என்ற பயத்தில் நானும் ஒன்றும் வறறுபுறுத்தவில்லை. அது ஒரு குற்றமாய் இப்போதும் எனக்குள் குறுகுறுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

தங்கசைசியின் மகன் வீட்டு வசதியானதுதான். மருமகளும் நன்றாகக் கவனிப்பாள். எனக்குத்தான் துரமாப் போய் விட்டது.

இருந்தாலும் என்ன செய்வது? ஒருவாறு புறப்பட்டாயிற்று. அதிவகே வீதி. ஒருவித ஒழுங்குடன் வாகனங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. காருக்கள் தமிழ்ப்பாட்டு. மனதுக்கள் என்னகை கண்டதும் மகிழ்ப்போகும் அம்மாவின் முகம். அதற்கு

மலோல என்து மனவையின சயெககைளால கவிந்து பபோன ஓரு துயர் .

எல்லோரையும் ஓரே பொழுதில் திருப்திப்டுத்தி விட முடிவதில்லதைத்தானே.

மனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பாடல்களுடன் லயிக்கத் தொடங்கி, சோகமும், மகிழ்வும் என்று மாறி மாறிக் கனிந்தும், கசிந்தும் வறேறொரு ஏகாந்தத்தில் பயணித்தது.

அம்மா என வரவளை எதிர்ப்பார்த்திருந்ததில் சாப்பிடாமல் காத்திருந்தா. என்னகைக் கண்டதும் எத்தனையோ வருடங்களின் பின் காண்பது போல கழந்ததைத்தனமாகக் குதிகலித்தா.

ஒரு பொழுதில் ஓடி ஓடி வீட்டில் உள்ள அத்தனை சூமகையையும் சூமந்த அம்மா தன்னையே சூமக்க முடியாமல் தள்ளாடினா. சோபாவில் இருந்து கையை உன்னி எழும்பும் போது தடுமாறி மீண்டும் தொடப்பின சோபாவில் விழுந்தா. மீண்டும் பிரயத்தனப்பட்டு எழும்பினா. நான்கையைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்து சாப்பாட்டு மசேயடியில் உட்கார் வதைத்தனே .

மரூமகள் சுவையாகச் சமதைத்திருந்தாள் . மரூங்ககைக்காய்ப் பிரட்டல் . கத்தரிக் காய் பொரித்துச் சம்பல் . வெட்டிக் காய் வதக்கல் கழம்பு . அம்மாவாக்கு மச்சத்தலை விடச் சவைம் பிடிக்கும் என்று பார்த்துப் பார்த்துச் சமதைத்திருந்தாள் . நானும் சாப்பிட்டனே .

ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று என்னை அங்கு அந்நியப் பட்டவன் போலவே உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது . என அம்மா எனக்குச் சொந்தமில்லாதவள் போலவும் அவளாக்குத்தான் சொந்தமானவள் போலவும் இருந்தது மரூமகளின் சயெகை .

அம்மா தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து, கைகழுவ குசினியை நோக்கி நடந்த போது, கால்தடுக்கி விடுவாள் போலிருந்ததால் , நான் பயந்து „கால்தடுக்கி விடுவாய் “ என்றனே .

மரூமகள் உடனே „நான்தானே அவ்வை ஓவ்வொரு நாளும் பார்க்கிறன் “ என வடுக்கனைச் சொன்னாள் .

„நான்தானே உன் அம்மாவைப் பராமரிக் கிறனே . நீ யென்ன, இப்போ வந்து விட்டு கவனம் பார்க்கிறாய் . பசோமல் இரு “ என்பது போலிருந்தது அவளது பசேசு .

அவளது பார்வகைகளிலும் , சயெல்கைகளிலும் அலட்சியம் பொங்கி வழிந்து கொண்டயேருந்தது . நான் அந்நியப் பட்டவன் போல உணர்ந்தனே . அவளது திமிர் என்னை „போய் விடு “ என்று சொல்லாமல் சொல்வது போலிருந்தது .

அம்மாவாக்கு அவள் எல்லாப் பணிவிடகையையும் சயெத்து கொண்டிருந்தாள் . அம்மாவும் அவளது பணிவிடகைகள் பற்றி மீண்டும் மீண்டுமாய் புகழந்து சொல்லிக் கொண்டயேருந்தாள் .

இனி நான் அங்கு போக வேண்டிய அவசியம் இல்லையென நினைத்துக் கொண்டனே . பூறப்படும் போது „அம்மா, நான் இனி இப்போதகைக்கு இங்கை வரமாட்டன் “ என்றனே .

